

Kázání 4.9.2011 – Mojmir Blažek: Cvič se ve zbožnosti – zahájení školního roku

Písňe: 607, 696, 672, VP 161, 448, 685

Čtení: 1.Tim 4,1-17, Text: Mt 11,28-30

Vstupujeme dnes společně do období školního roku. Jak s tímto obdobím naložíme? Jak jej zvládneme? Mám za to, že se to stává stále náročnější. Zvládnout úkoly a povinnosti, které se musí, na pozadí pokašitelsky lákavé možnosti trávit čas jen zábavou u počítače či televize, to je dnes veliký problém. Nikdy dřív tato alternativa úniku před povinnostmi nebyla tak dostupná, tak rafinovaně lákavá. Televize a počítače naučily děti různým laciným trikům zábavy a oni s arogancí zesměšňující rodiče i vychovatele. Mobily v rukou dětí dnes již vybavené fotoaparáty a přístupem na internet se stávají zdrojem vyrušování a odvádění pozornosti. Sama televize v těchto dnech pouští do vysílání spoty připomínající rodičům, že jsou zodpovědní za to, co dovolí svým dětem sledovat. Učitelé ví moc dobře o tom, že děti dnes mají problémy s kázní a přijímáním autority.

Mnozí si dnes uvědomují, že přitažlivost a dostupnost počítačové a televizní zábavy je faktickým problémem a nejen pro mladou generaci. Učit se něco ve škole, plnit povinnosti a podřizovat se autoritě učitele nebo potřebám skupiny – to je nuda, to je mimo zájem, to je právě to co se mi nechce. Všeobecně rozšířený blud totiž říká, že mám přeci právo, dělat si co chci zrovna já a jakékoliv omezování mého já je omezování osobní svobody. A to ať si nikdo nedovolí! A abych nevystupoval jako mravokárce, přiznávám, že když usednu v kanceláři k pracovnímu stolu, je počítač na mém stole nejen užitečným pomocníkem ale stejně tak i velikým pokušením. I já zápasím s tím, k čemu všemu nás tento mediální svět strhává, odvádějíc pozornost od povinností. I já vím o promarněném čase a dalších problémech s tím spojených. Nejsem tu dnes tím, kdo shora kárá. Jsem jeden z těch, kdo chce činit dobro, ale vykonat to bývá i mně problém. I já vím o tom, že mně čekají povinnosti a úkoly a cítím se slabý na to, abych je se ctí a poctivě zvládal. Spolu s vámi proto chci hledat pomoc u Pána Ježíše Krista. On Nás všechny zve. Pojd'te ke mně...

Jenže kudy na to?

To, co vidím jako možné řešení i pro nás tady zkusím nejprve naznačit na příběhu, který jsem vyčetl z jedné knihy.: Představte si malého šestiletého Honzíka, kterého rodiče přihlásili do hudební školy. Každý den odpoledne musí brát do rukou housle a skřípavě cvičí stupnice a zkouší trefit melodii písničky Kočka leze dírou. Z okna při tom vidí, jak kluci ze sousedství hrají fotbal. On musí cvičit. Určitě to nedělá moc rád. Je to otročina.

Představte si, ale, že jednou v takové chvíli, kdy musí sám cvičit a nejrady by housle rozšlapal, zjeví se vedle něj anděl a laskavě ho vyzve: „Honzíku chceš něco ukázat“? Ten anděl vezme Honzíka ve vidění do Smetanovy síně v Praze, kde právě hraje na housle mladý virtuos. Jeho housle jsou dokonale harmonické, zpívají a trylkují, jako by v nich zpívali ptáci, jeho prsty tančí po strunách a ve tváři má vedle soustředěného výrazu ještě i zvláštní světlo radosti. Síní plná publika je okouzlena. I Honzík klasiku dosud považoval za nudu, ale teď je uchvácen. Ani ve snu by jej nenapadlo, že jedny housle mohou mít takovou kouzelnou moc. „Co ty na to, Honzíku“ ptá se anděl. A z úst chlapce vyklouzne jen tiché: „Tý jo“.

Vidění mizí, Honzík a anděl opět stojí doma v obýváku. „Honzíku“ říká anděl- „tenhle úžasný mladý muž jsi ty za pár let.“ Zároveň ale ukáže na housle a prohlásí: „ale musíš cvičit“!!!! Anděl opět zmizí a ty skřipky opět drží v rukou malý, šestiletý chlapec. Co myslíte? Půjde mu teď hraní zázrakem samo? Ne. Všechno zůstává stejné. Jen Honzík teď má ke cvičení jiný vztah. Už to není jen blbá otročina. Pravidelné cvičení, sebekázeň a disciplína se stává cestou vedoucí k cíli.

Ne anděl ale apoštol Ježíše Krista zve dnes podobně i každého z nás: „Cvič se ve zbožnosti.“ 1.Tm 4,7

Normálně bychom se proti jakémukoli vybízení k duchovní kázni a disciplíně bránili. Proč musím chodit pravidelně do kostela a proč bych si měl pravidelně číst Bibli, a musím se fakt denně modlit? Jak těžko se nám rodičům sbírá argumenty, abychom na tyto výhrady odpověděli. To proto, že tytéž otázky a výhrady často neumíme zvládnout ani my sami vůči sobě. I nám se duchovní kázeň rozpadá. Křesťan, který nemá vnitřní kázeň, se zmitá mezi tím, co by měl a co se mu nedaří v životě uskutečňovat. Místo toho aby byl vzorem pro ostatní, místo aby byl světlem a solí světu –je pro svět jen pokryteckým farizejem.

Vytratil se nám cíl. Přestali jsme následovat a hledět na Ježíše, který vede naši víru. Jako když Petr jdoucí na Ježíšovo slovo po vlnách přestal hledět na Ježíše, okamžitě se začal topit. Nehledět na Ježíše - to je problém naší slabosti a slabosti církve. Ježíš je náš vzor, jeho slova mají být stále tím, čím se máme obklopovat. On nám přece otevřel nejslavnější budoucnost, naprosto nepředstavitelně úžasný cíl. Byli jsme nazváni Božími dětmi, bylo nám otevřeno Boží království, Od křtu jsme vlastně dědicové Boží slávy, máme zaslíben život věčný. To je mnohem víc nežli vidina, že jednou si zahrají ve Smetanově síni. Máme slavný cíl a úžasné povolání. Budeme-li se držet Krista – pak už zde na zemi budeme svítit druhým jako světlo světa a sůl země. Budeme je přitahovat a jim to bude chutnat, být v naší blízkosti. Jsme národ svatý, jsme královské kněžstvo. Držíme se tohoto cíle?

Abychom si to udrželi stále čerstvé před očima, potřebujeme stále čerstvé obnovení u slova Písem. Abychom ustáli v pokušeních, potřebujeme být vytrvalí na modlitbách. A právě proto nás apoštol vybízí : 1Tm 4,7+15 *Cvič se ve zbožnosti. A dbej na to, aby tvůj pokrok byl všem patrný. A v Žd 6,11-12 Toužíme jen, aby na každém z vás bylo vidět neutuchající horlivost až do konce, kdy se naplní naše naděje; proto neochabujte, ale vezměte si za vzor ty, kdo pro víru a trpělivost mají podíl na zaslíbení. Cvičení těla je užitečné ale ve srovnání s cvičením se ve zbožnosti je to slabé. Zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí. 1 Tm 4,8* Zaslíbení, která máme jako křesťané jsou úžasná, ale cesta, po níž toho lze dosáhnout je úzká, náročná. Je to úsilí, cvičení, disciplína a kázeň.

Jsme na začátku školního roku. A Ježíš nás zve k následování. Ježíš -je víc nežli anděl z našeho příběhu. Přijmout jeho povolání k učednictví je naše volba. Chodit do školy je povinné. Cvičit na nástroj se jeví jako otrava. Ale přece do školy chodíme. Být Božím synem a dcerou je naše volba. Vyslovili jsme se pro to, slíbili jsme to. Tak si nenechme ten slavný cíl ničím zastínit a své slavné povolání si nenechajme ničím vzít.